

УДК 347.73

ВНЕСКИ НА РЕГУЛЮВАННЯ: ПОНЯТТЯ, ПРАВОВА ПРИРОДА, ЕЛЕМЕНТИ

Юлія ЖИТНИК,

аспірант кафедри фінансового права юридичного факультету
Київського національного університету імені Тараса Шевченка

АНОТАЦІЯ

У статті проводиться теоретичне дослідження правової природи такого обов'язкового платежу, як внески на регулювання, що справляються платниками відповідно до Закону України «Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг» на основі порівняльно-правового аналізу з такими правовими категоріями, як «податок», «збір», «адміністративний збір». Автор виокремлює елементи внеску на регулювання. За результатами проведеного дослідження надається визначення поняття «внески на регулювання».

Ключові слова: податок, збір, адміністративний збір, обов'язковий платіж, елементи податку, Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг, внески на регулювання.

PAYMENTS ON REGULATION: CONCEPT, LEGAL NATURE, ELEMENTS

Yuliia ZHYTNYK,

Postgraduate Student at the Department of Financial Law at the Faculty
of Law of Taras Shevchenko National University of Kyiv

SUMMARY

In the article theoretical research of legal nature of such obligatory payment as payments on regulation, that is celebrated by payers under the Law of Ukraine "On Energy and Utilities the National Regulatory Commission of Ukraine" on the basis of comparatively legal analysis with such legal categories, as a "tax", "collection", "administrative collection". An author distinguishes the elements of payment on adjusting. On results under taken a study determination of concept "payments on regulation" is given.

Key words: tax, collection, administrative collection, obligatory payment, elements of tax, Energy and Utilities the National Regulatory Commission of Ukraine, payments.

Постановка проблеми. Постійний розвиток суспільних відносин, виникнення їх якісно нових форм на противагу припиненню існування інших вимагає постійного та своєчасного правового регулювання таких суспільних відносин. Крім того, сучасний стан розвитку багатьох галузей економіки вимагає модернізації та реформування, що є неможливим без внесення відповідних змін до чинних нормативно-правових актів або ж прийняття нових актів законодавства, які запроваджують новели правового регулювання, і таким чином, реалізується реформування відповідних сфер у правовому полі.

Однак проведення відповідних реформ неможливе без підтримки публічних органів влади – як під час розроблення чіткого плану подальших заходів, так і наступної реалізації цих заходів на практиці. До того ж важливим є фінансовий аспект діяльності відповідних органів, законодавче закріплення нових джерел фінансування та дієвого механізму їх сплати.

Як відомо, загалом, діяльність державних органів фінансується коштом Загального фонду Державного бюджету України в межах, затверджених Законом України про Державний бюджет України на відповідний рік. Однак із зазначеного правила є винятки, одним з яких є фінансування діяльності Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг (постійно чинного незалежного державного колегіального органу; далі – НКРЕКП, Регулятор).

Актуальність теми дослідження полягає в тому, що на законодавчому рівні, а саме: Законом України «Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг» від 22 верес-

ня 2016 р. № 1540-VIII (далі – Закон № 1540-VIII), запроваджено такий новий обов'язковий платіж, як внески на регулювання, який зараховується до спеціального фонду Державного бюджету України та потім використовується на фінансування діяльності Регулятора. Крім того, актуальність вибраної теми підтверджується також і тим, що НКРЕКП власним рішенням визначає ставку внеску, а в разі несплати чи несвоечасної сплати приймає рішення щодо притягнення платника до відповідальності (тобто є і правотворчим, і контролюючим органом).

Стан дослідження. Вибрана тема наукового дослідження є малодослідженою, оскільки, по-перше, внески запроваджені Законом України № 1540-VIII, який прийнятий 22 вересня 2016 р., а набрав чинності 26 листопада 2016 р., тому в наступному бюджетному періоді (протягом 2017 р.) не справлявся, по-друге, справляння внесків на регулювання здійснювалось лише з 1 січня 2018 р., тобто протягом поточного року, а, отже, практична реалізація справляння абсолютно нового для українського законодавства платежу тільки налаштовується, у процесі чого може виникнути необхідність внесення змін до чинних нормативно-правових актів або ж прийняття підзаконних актів із метою детальної регламентації дій суб'єктів відносин. Однак оскільки це наукове дослідження щодо правової природи внесків на регулювання здійснюється шляхом проведення порівняльного аналізу визначальних особливостей та елементів таких правових категорій, як «податок», «збір», «адміністративний збір» як родового поняття та «внеску на регулювання» як видового, тому при написанні цієї статті бралися за основу праці представників науки фінансового права, а саме: О.Д. Василика [1], Д.О. Гетманцева [2], М.П. Кучерявенка

[8], Н.Ю. Пришви [3], Н.Я. Якимчук [4] у частині теоретичного аспекту поняття, ознак та елементів податку, збору, адміністративного збору. Ґрунтовне дослідження щодо державного регулювання у сфері енергетики (адміністративно-правовий аспект) здійснено Ю.В. Ващенко, результати якого також враховано під час написання цієї статті.

Варто зазначити, що фінансово-правовий аспект внеску на регулювання як обов'язкового платежу та джерела формування спеціального фонду Державного бюджету України залишається неохопленим, тому зазначене дослідження є надзвичайно актуальним.

Мета й завдання статті. Метою цього наукового дослідження є встановлення правової природи внесків на регулювання та визначення їх місця в системі обов'язкових платежів. Завданнями статті вважаємо за доцільне вважати надання визначення поняттю «внески на регулювання», виокремлення його визначальних особливостей та елементів, проведення порівняльного аналізу ознак та елементів правових категорій «податок», «збір» та «адміністративний збір» як загального та «внесків на регулювання» як конкретного.

Виклад основного матеріалу. Енергетична система України, починаючи із часів проголошення незалежності і до сьогодні, не зазнавала серйозних капіталовкладень, модернізації та переоснащення. Крім того, з юридичної точки зору, порядок взаємовідносин при виробництві, передачі, розподілі, постачанні, відносини з купівлі-продажу відповідних послуг, монополізації надання таких послуг, визначення ролі та місця держави та органів місцевого самоврядування у таких відносинах, підвищення якості та безпеки надання таких послуг потребує також реформування та перебудови на новий лад.

До того ж Україна підписала Договір про заснування Енергетичного Співтовариства (набрання чинності для України – 1 лютого 2011 р.), відповідно до ст. 2 якого завдання Енергетичного Співтовариства полягають в організації зв'язків між Сторонами й створенні правової та економічної бази для створення стабільної регуляторної та ринкової структури, здатної залучати інвестиції, створення єдиного регуляторного простору енергопродуктів і матеріалів, поліпшення безпеки постачання в єдиному регуляторному просторі за допомогою запровадження стабільного інвестиційного клімату, поліпшення екологічної ситуації стосовно енергопродуктів і матеріалів і пов'язаної з ними енергоефективності, заохочення використання відновлювальних джерел енергії, визначення умов торгівлі енергії в єдиному регуляторному просторі, розвитку конкуренції на ринку енергопродуктів і матеріалів у більш широких географічних масштабах та використання ефекту економії завдяки цим масштабам [5]. Як вбачається з умов Договору, Україна, ставши його стороною, взяла зобов'язання щодо необхідності узгодження власної внутрішньої енергетичної системи зі стандартами Енергетичного Співтовариства, а також сприяння міжнародній торгівлі, транзиту, незважаючи на кордони та забезпечуючи рівні, конкурентні умови всім учасникам відносин.

Із метою реалізації підписаних та ратифікованих міжнародних договорів запроваджуються зміни до системи взаємовідносин між учасниками відносин у сфері енергетики, зокрема, прийнято Закон України «Про ринок природного газу» від 9 квітня 2015 р. № 329, Закон України № 2019-VIII «Про ринок електричної енергії» від 13 квітня 2017 р., Закон України «Про житлово-комунальні послуги» від 9 листопада 2017 р. № 2189-VIII, що регламентують запровадження такої моделі ринку, яка максимально має сприяти зниженню рівня монополізації цих ринків, розвитку економічної конкуренції та дієвого механізму захисту прав споживачів.

Крім того, що в Україні на законодавчому рівні започатковано реалізацію нової моделі ринку електричної енергії та природного газу, також із прийняттям Закону України від 22.09.2016 р. № 1540-VIII «Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг» здійснено важливий крок із метою реалізації неупередженої, економічно обґрунтованої тарифної політики держави шляхом надання державному органу функціональної та фінансової незалежності. На нашу думку, найбільш спірним питанням для державного органу та наріжним каменем для будь-якого спору є саме фінансова незалежність Регулятора, особливо джерело забезпечення такої незалежності.

Відповідно до Закону України від 22.09.2016 р. № 1540-VIII «Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг» Регулятор є постійно діючим незалежним державним колегіальним органом, метою діяльності якого є державне регулювання, моніторинг та контроль за діяльністю суб'єктів господарювання у сферах енергетики та комунальних послуг [6]. Своєю чергою, незалежність НКРЕКП проявляється у двох формах: 1) функціональна – особлива процедура призначення членів Комісії, більш жорсткі вимоги до кандидатів на посади; 2) запровадження нового обов'язкового платежу (визначення його елементів у зазначеному законі) та закріплення посадових окладів, кратних розміру мінімальної заробітної плати, визначеної законом про Державний бюджет України на відповідний рік.

Ст. 11 зазначеного законодавчого акта закріплює, що фінансування Регулятора, його центрального апарату і територіальних органів здійснюється шляхом надходження до спеціального фонду Державного бюджету України внесків на регулювання, які сплачуються суб'єктами господарювання, що провадять діяльність у сфері енергетики та комунальних послуг [6].

Ст. 13 Закону України «Про НКРЕКП» визначає порядок сплати цього обов'язкового платежу. На підставі проведеного аналізу положень ст. 13 зазначеного нормативно-правового акта можемо визначити такі елементи внесків на регулювання:

- 1) платники внесків – суб'єкти господарювання, що провадять діяльність у зазначених сферах;
- 2) база нарахування внеску – чистий дохід платників внеску від діяльності, що регулюється НКРЕКП, за звітний квартал;
- 3) ставка внеску не може перевищувати 0,1% чистого доходу платника за попередній квартал; визначається щорічно шляхом ділення планового обсягу потреб у фінансуванні Регулятора на чистий дохід платників внесків за попередній рік; переглядається щоквартально з урахуванням обсягу чистого доходу платників за попередній квартал;
- 4) порядок обчислення здійснюється шляхом множення бази на ставку внеску на регулювання;
- 5) період – квартал (хоча прямо не закріплено, однак опосередковано впливає з положень статті);
- 6) строк та порядок сплати внеску сплачуються до спеціального фонду Державного бюджету України щоквартально, протягом перших 30 днів кварталу, наступного за звітним;
- 7) строк та порядок подання звітності про обчислення та сплату податку також прямо не визначено, однак із положень статті можемо зробити висновок, що звітність стосується не нарахування та сплати внеску, а визначення розміру чистого прибутку платника внеску за попередній період. На підставі даних щодо розміру отриманого чистого прибутку та з урахуванням затвердженої НКРЕКП ставки внеску на відповідний період обчислюються та сплачуються внески на регулювання [6].

Крім того, цією ж статтею на Регулятора покладено також контрольну функцію щодо своєчасності та повноти сплати внеску. Так, зокрема, передбачено, що у разі несплати внеску на регулювання або сплати його не в повному обсязі протягом кварталу, наступного за звітним, Регулятор приймає рішення про накладення на такого платника внеску штрафу у розмірі 5% несплаченої суми внеску на регулювання. Рішення про накладення штрафу приймається на підставі акта перевірки суб'єкта господарювання або подання відповідного структурного підрозділу Регулятора про несплату внеску або сплату його не в повному обсязі протягом кварталу, наступного за звітним, у 15-денний строк із моменту складення акта перевірки або отримання відповідного подання та оформлюється постановою НКРЕКП [2]. Кінцевий строк накладення штрафу – протягом шести місяців із дня виявлення правопорушення, але не пізніше одного року з дня його вчинення. Строк сплати штрафу – не пізніше 15 днів із дня вручення або отримання копії постанови про накладення штрафу, про що повідомити Регулятора шляхом надання копії завіреного банком платіжного документа, що засвідчує факт сплати, або ж у разі незгоди платник внеску може оскаржити постанову до суду. У разі невиконання вимог щодо своєчасної сплати або ж надання копії платіжного документа постановою НКРЕКП направляється до державної виконавчої служби для примусового виконання.

Підсумовуючи зазначене вище, доходимо таких висновків:

1) внеску на регулювання притаманні такі ж елементи, як і податку, однак маємо кілька зауважень:

а) базою внеску визначається чистий дохід платника, хоча, на наше переконання, чистий дохід має бути визначений як об'єкт внеску, а базою тоді має бути грошове вираження, тобто сума чистого доходу платника за відповідний період;

б) строки та порядок подання звітності про обчислення і сплату внеску – вимога щодо звітування про розмір і своєчасність сплати внеску відсутня, однак у зв'язку з особливістю визначення прибутковості платника внеску (а саме: оскільки НКРЕКП здійснює державне регулювання у відповідних сферах та шляхом такого регулювання своїм рішенням затверджує ставку тарифу на підставі поданого ліцензіатом (він же платник внеску) детального розрахунку планованих витрат та планованого прибутку, тобто Регулятор гарантує суб'єкту господарювання отримання прибутку у визначеному, наперед закріпленому розмірі; своєю чергою, ліцензіат зобов'язаний надавати звітність щодо цільового використання коштів, які надійшли як розрахунок за спожиті послуги, та суми чистого прибутку), тому звітування щодо цільового використання тарифних коштів та отриманого чистого прибутку можемо вважати таким елементом внеску, як строк і порядок подання звітності, за аналогією з елементом податку, враховуючи особливості здійснення державного регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг;

2) внески на регулювання є обов'язковим (визначено порядок та строки сплати, штрафні санкції за несплату або сплату не в повному обсязі), періодичним (сплачується щоквартально), умовним (платник внеску сплачує відповідну суму, за що отримує певну вигоду у формі незалежного, неупередженого, об'єктивного, справедливого державного регулювання) платежем до спеціального фонду Державного бюджету України;

3) Регулятор поєднав в одній особі кілька функцій – нормотворча, правозастосовна, контролююча та каральна (притягнення суб'єктів господарювання, винних у простроченні або ж невиконанні зобов'язання до відповідальності), але, на нашу думку, суперечливим у цьому є ще попереднє затвердження ставки тарифу та пряма фінансова

зацікавленість НКРЕКП у визначенні вищої ставки тарифу, оскільки потім платник отримає більшу суму чистого прибутку, а відповідно, суми надходжень від сплати внесків на регулювання будуть більшими, отже, і фінансування діяльності НКРЕКП підвищується.

Провівши детальний аналіз елементів внеску на регулювання, вважаємо за доцільне провести порівняльне дослідження правової природи внеску на регулювання та понять «податок», «збір», «адміністративний збір».

Відповідно до п. 6.1 ст. 6 Податкового кодексу України податком є обов'язковий, безумовний платіж до відповідного бюджету, що справляється з платників податку відповідно до цього Кодексу [7]. Отже, ознаками податку є такі: обов'язковість; безумовність; сплата до відповідного бюджету; справляння з платників податку; податок та його елементи закріплюються Податковим кодексом України. Крім того, М.П. Кучерявенко (разом із колеги-підручника) ознаками податку, крім зазначених вище, вважає нецільовий характер податку (тобто надходження у відповідні фонди та використання на задоволення публічних потреб), індивідуальну безоплатність або односторонній характер його встановлення (односторонній рух коштів від платника до держави чи органу місцевого самоврядування), безповоротний характер (сплата податку не допускає його зворотного повернення), сплату у грошовій формі [8, с. 124–125].

Однак внески на регулювання не є податком із певних причин:

1) вичерпний перелік податків закріплюється в Податковому кодексі України, тоді як внески на регулювання встановлені Законом № 1540-VIII;

2) нецільовий характер податку – на протигагу цьому внески на регулювання сплачуються до спеціального фонду Державного бюджету України, надходження від внесків використовуються лише на фінансування діяльності Регулятора;

3) тоді як після сплати платник податку не отримує від держави якоїсь чітко визначеної оплатності, то факт сплати внеску на регулювання зумовлює здійснення НКРЕКП неупередженого, незалежного, об'єктивного регулювання з максимальним врахуванням інтересів усіх учасників таких відносин та забезпечення балансу їх інтересів.

Отже, внески на регулювання за своєю правовою природою та сукупністю елементів хоча і є дуже схожими з податком як правовою категорією, не є такими.

Відповідно до п. 6.2 ст. 6 Податкового кодексу України збором (платою, внеском) є обов'язковий платіж до відповідного бюджету, що справляється з платників зборів, з умовою отримання ними спеціальної вигоди, у тому числі внаслідок вчинення на користь таких осіб державними органами, органами місцевого самоврядування, іншими уповноваженими органами та особами юридично значимих дій [7].

Як бачимо, податок та збір мають низку спільних ознак, однак, вочевидь, мають і відмінності:

1) мета зборів – задоволення певних потреб або витрат установ, тоді як мета податків – задоволення потреб держави чи територіальної громади;

2) податок є безумовним та нецільовим платежем, а збір сплачується за певних умов, має цільовий характер або справляється у зв'язку з послугою, яка надається платникові державною установою, що реалізує державно-владні повноваження;

3) сплата податку пов'язана з реалізацією чітко вираженого обов'язку платника, збір же характеризується певною добровільністю дій;

4) сплата деяких зборів може мати разовий характер, тоді як сплата податків характеризується певною

періодичністю [8, с. 127]. Визначальною рисою податку та збору є саме закріплення їх у Податковому кодексі України.

Якщо ж провести аналіз ознак внеску на регулювання та збору як податкового платежу, то можемо зробити певні висновки. По-перше, за ознакою мети, з якою справляються зазначені платежі, вона дуже схожа, оскільки метою справляння будь-якого збору, закріпленого в Податковому кодексі України, є задоволення певних потреб або витрат установ, а внеску на регулювання – фінансування діяльності Регулятора. По-друге, збір є безумовним, цільовим та сплачується у зв'язку з послугою, тоді як внески на регулювання також наділені такими ж ознаками, а послугою варто вважати не разове виконання якихось дій на користь платника такого внеску, а систематичне здійснення державного регулювання (яке можемо вважати за послугу, яка має тривалий характер та виконується постійно для забезпечення безперебійного функціонування енергетичної системи та оперативного реагування на проблеми, що виникають, і усунення їх у межах повноважень Регулятора). По-третє, ознака умовної добровільності сплати збору начебто залишає платнику право вибору (сплатив збір – отримав послугу, не сплатив – не отримав; до платника не застосовуються штрафні санкції, а лише не надається відповідна послуга), тоді як внескам на регулювання притаманна ознака обов'язковості сплати, оскільки послуга (державне регулювання) надається не разово, а постійно, систематично, а Законом України «Про НКРЕКП» передбачено, що внески сплачуються періодично (шквартально), за несвоєчасну сплату встановлені санкції, тому внесок на регулювання за цією ознакою має схожість із податком, а не зі збором. І, як зазначалося раніше, збір має разовий характер, а от внесок на регулювання є періодичним платежем.

Отже, на підставі зазначеного вище, підсумуємо, що внески на регулювання мають як спільні, так і відмінні ознаки зі збором, однак ми не можемо визнати цей обов'язковий платіж збором.

Чинним законодавством України передбачено наявність такого виду обов'язкового платежу, як адміністративний збір.

Відповідно до положення ст. 11 Закону України «Про адміністративні послуги» від 6 вересня 2012 р. № 5203-VI під час надання адміністративних послуг у випадках, передбачених законом, справляється плата (адміністративний збір), яка зараховується до державного або відповідного місцевого бюджету. Плата за надання адміністративної послуги (адміністративний збір) вноситься суб'єктом звернення одноразово за весь комплекс дій та рішень суб'єкта надання адміністративних послуг, необхідних для отримання адміністративної послуги (включаючи вартість бланків, експертиз, здійснюваних суб'єктом надання адміністративної послуги, отримання витягів із реєстрів тощо) [9].

Отже, до ознак адміністративного збору належать такі:

1) справляються у разі звернення до уповноваженого суб'єкта щодо надання адміністративної послуги (результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону [9]);

2) права підстава сплати є звернення особи (направлення заяви);

3) за справляння адміністративного збору особа отримує надання зумовленої послуги, яка має індивідуальний характер, тобто є відплатність;

4) ставки адміністративного збору встановлюються чинними нормативно-правовими актами, у відсотковому вираженні або ж у чіткому визначенні відповідної суми;

5) у разі справляння адміністративного збору платник стає учасником відносин щодо отримання відповідної адміністративної послуги на добровільних засадах шляхом власного волевиявлення.

На підставі зазначеного вище доходимо висновку, що внески на регулювання не є адміністративним збором, тобто платою за надання адміністративної послуги (підставою справляння є не звернення суб'єкта з метою отримання послуги, а визнання суб'єкта платником внеску на регулювання відповідно до положень Закону України «Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг»; за справляння внеску на регулювання платник отримує не конкретну разову, зазначену у зверненні послугу, а таким чином нібито проводить оплату процесу здійснення державного регулювання по відношенню до платника внеску; адміністративний збір є разовим, тоді як внески є періодичними платежами, а також сплата внеску є не добровільною, а їй притаманна ознака примусу, обов'язковості).

На підставі проведеного аналізу можемо підсумувати, що внески на регулювання – це обов'язковий, періодичний, безумовний платіж до спеціального фонду Державного бюджету, кошти від сплати якого спрямовуються на фінансування діяльності НКРЕКП та якому притаманні ознаки податкового платежу. Однак чітко вважати внески на регулювання чи то податками, чи то зборами не можемо, оскільки зазначені правові категорії мають також відмінності, а також для визнання обов'язкового платежу податковим такий платіж має бути закріплений у Податковому кодексі України.

Висновки. Проведене наукове дослідження має важливе практичне значення, оскільки акцентується на особливостях правової природи внесків на регулювання, виокремлюються елементи цього обов'язкового платежу, а також проведено порівняльно-правовий аналіз таких правових понять, як «податок», «збір», «адміністративний збір», визначено спільні та відмінні риси зазначених видів платежів як родового поняття та внесків на регулювання як видового поняття. Однак ми дійшли висновку, що внески на регулювання мають найбільше спільного з податком, однак таким не є, оскільки відсутні ознаки закріплення в Податковому кодексі, безумовності, нецільовий характер, безоплатність, безповоротність. Внески на регулювання не є збором, оскільки збір сплачується за певних умов, є разовим платежем, пов'язаним із послугою, яка після сплати збору надається, йому притаманний добровільний характер, відсутні штрафні санкції за несплату чи несвоєчасну сплату збору тощо. Оскільки виникають проблеми щодо визначення місця внесків на регулювання в системі обов'язкових платежів, тому вважаємо за доцільне внести зміни до законодавства, а саме до Податкового кодексу України, та внески на регулювання вважати податковими платежами.

Список використаної літератури:

1. Леоненко П.М., Юхименко П.І, Ільченко А.А. та ін. Теорія фінансів: Навчальний посібник / За загальною ред. О.Д. Василіка. Київ: Центр навчальної літератури, 2005. 480 с.
2. Теорія, принципи та історія податку. Правовий аспект: наук.-практ. посіб. / Д.О. Гетманцев, В.Л. Форсюк, І.С. Беліцький; Нац. шк. суддів України, юрид. компанія «Jurimex». К.: Юрінком Інтер, 494 с.
3. Пришва Н.Ю. Публічні доходи: поняття та особливості правового регулювання: монографія. Київ: КНТ, 2008. 200 с.
4. Якимчук Н.Я. Правовий режим обов'язкових платежів в Україні: конституційно-правові засади та проблеми реформування. Юридичний журнал «Право України». 2013. № 1-2. С. 122–132.

5. Договір про заснування Енергетичного Співтовариства від 25.10.2005 р. (набрання чинності для України від 01.02.2011 р.). URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_926.

6. Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг: Закон України від 22.09.2016 р. № 1540-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1540-19>.

7. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755-VI. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

8. Податкове право: підручник / М.П. Кучерявенко. Харків: Право, 2013. 536 с.

9. Про адміністративні послуги: Закон України від 06.09.2012 р. № 5203-VI. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17#n125>.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРА

Житник Юлія Валеріївна – аспірант кафедри фінансового права юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Zhytnyk Yuliia Valeriiivna – Postgraduate Student at the Department of Financial Law at the Faculty of Law of Taras Shevchenko National University of Kyiv

24zitnick@gmail.com

